

Sygn. akt V Ka 132/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec

Sędziowie: SSO Sławomir Klekocki (spr.)

SSO Anita Ossak

Protokolant: Monika Szymik

w obecności Wandy Ostrowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2014 r.

sprawy:

E. H.

córki P. i R.

ur. (...) w R.

oskarżonej o przestępstwo z art. 286 §1 kk i art. 297 §1 kk w zw.

z art. 11 §2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Jastrzębiu Zdroju

z dnia 16 stycznia 2014r. sygn. akt II K 351/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20,00 złotych (dwadzieścia) i obciąża ją opłatą za II instancję w kwocie 480 (czteryście osiemdziesiąt) złotych.

Sygn. akt V Ka 132/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 stycznia 2014 r. Sąd Rejonowy w Jastrzębiu Zdroju uznał E. H. za winną tego, że w dniach od 22 do 23 lutego 2010 roku w R. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z M. Z. wprowadziła w błąd pracownika (...) Bank S.A. co do faktu nabycia przyczepy- lawety (...) przez M. Z. poprzez wystawienie nierzetelnej faktury na dane swojego przedsiębiorstwa (...)/ (...) zawyżającej wartość lawety (...) i dokumentującej nieistniejącą

transakcję sprzedaży lawety M. Z. oraz pozorując zakup tej lawety od firmy PHU (...), które były istotne dla uzyskania kredytu, które M. Z. przedłożył ubiegając się o kredyt oraz na ich podstawie złożył istotne dla uzyskania kredytu nierzetelne pisemne oświadczenie, że laweta będąca przedmiotem kredytowania stanowi jego wyłączną własność i znajduje się w jego posiadaniu, podczas gdy faktycznie była zapłacona tylko zaliczka, a laweta była w posiadaniu producenta, czym doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 12.567,41 zł na szkodę (...) Bank S.A. w W.;

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podst. art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 33 § 2 kk skazał ją na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 15 zł każda. Na podst. art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił jej wykonanie orzeczonej wobec niej kary pozbawienia wolności na okres 2 lat tytułem próby. Na zasadzie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonej obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) Bank S.A. z/s w W. kwotę 12.567,41 zł. Sąd obciążył oskarżoną kosztami postępowania i opłatą w stosownej wysokości.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonej E. H. zaskarżając wyrok w całości zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia a polegający na przyjęciu, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy potwierdza winę oskarżonej co do popełnienia zarzucanego jej czynu, w sytuacji gdy transakcja przeprowadzona przez oskarżoną miała charakter zwykłej umowy przeprowadzanej w ramach prowadzonej przez nią działalności gospodarczej. W oparciu o ten zarzut obrońca oskarżonej wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja obrońcy nie zasługuje na uwzględnienie a podniesione w niej zarzuty i wnioski są nie zasadne. Podniesiony w apelacji zarzut błędności w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku jest nie trafny. Taki zarzut byłby zasadny jedynie wówczas, gdyby sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, albo też z faktów tych wyciągnął wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień sąd rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem wskazał dowody, na których oparł swoje ustalenia jednocześnie wskazując przesłanki, którymi się kierował odmawiając wiary dowodom przeciwnym przy czym dokonanych ustaleń dokonał zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów. Obrońca oskarżonej powieliła linię obrony prezentowaną przez oskarżoną w trakcie postępowania sądowego, że oskarżona nabywając przyczepę –lawetę (...) nie musiała jej oglądać. Fakt, że pośredniczyła w transakcji niema wpływu na późniejsza spłatę kredytu przez kupującego tym bardziej gdy przedmiot sprzedaży (przyczepa) stanowi jednocześnie zabezpieczenie transakcji. Jednak apelujący nie wspomina, co ustalił sąd I instancji, że przedmiotowa przyczepa nigdy nie opuściła bram producent tj. firmy (...) z/s w K. i jej cena wynosiła momencie zakupu 8.200 zł. Firma (...) w C. (jak się okazało później nie istniejąca) zapłaciła jedynie zaliczkę w kwocie 1,200 zł. Przyczepa przedmiotowa nie mogła być przedmiotem kolejnych transakcji skoro faktycznie nie została sprzedana. Oskarżona jak wynika z akt sprawy prowadzi komis samochodowy oraz pośrednictwo finansowe. Skoro cena nowej przyczepy u producenta wynosiła 8.200 zł, to jak z każdym pojazdem, który opuszcza salon sprzedaży wartość pojazdu spada co najmniej o 10% po wyjeździe pojazdu za bramę salonu. Trudno zatem uznać, że osobie która zawodowo trudni się sprzedażą pojazdów te reguły nie są znane. Nie logicznym byłoby przyjęcie, że cena przyczepy wzrasta, zamiast spadać jako artykułu już nie nowego a używanego. Skoro nowa fabrycznie przyczepa kosztowała 8.200 zł, to cena takiej przyczepy kupowanej z drugiej ręki nie może wynosić kwotę 14.800 zł, czy też 15.000 zł jak twierdziła w swoich wyjaśnieniach oskarżona. W tych okolicznościach w ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, iż zachowanie oskarżonej wyczerpało znamiona zarzucanego jej czynu opisanego w akcie oskarżenia. Sąd rejonowy dokonał oceny dowodów zgromadzonych zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego w sposób bezstronny, nie przekraczając granic swobodnej oceny dowodów, a przy tym uwzględnił zasady doświadczenia życiowego, a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Tym samym zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonej mają w ocenie Sądu Okręgowego charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania właściwych ocen

i ustaleń sądu, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia sądu rejonowego. Zgodnie z orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8.06.2004 r. sygn. II Aka 112/04 KZS 2004/7-8/6 "sama tylko możliwość przeciwstawienia ustaleniom dokonany w zaskarżonym wyroku odmiennego poglądu uzasadnionego odpowiednio dobranym materiałem dowodowym nie świadczy, że dokonując tych ustaleń sąd popełnił błąd. Dla skuteczności zarzutu błędu niezbędne jest wykazanie nie tylko wadliwości ocen (wniosków wyprowadzonych przez sąd) ale i wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego jakich dopuścił się sąd". Ponieważ apelacja obrońcy oskarżonej skierowana jest co do całości orzeczenia, obowiązkiem Sądu Okręgowego jest również sprawdzenie, czy wymierzona oskarżonej kara nie jest rażąco surowa. W niniejszej sprawie sąd I instancji wymierzając oskarżonej karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat oraz karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych po 15 zł każda nie naruszył zasady i dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk. Przy wymiarze kary sąd rejonowy miał na uwadze zarówno przesłanki negatywne jak i pozytywne dotyczące oskarżonej. Dolegliwość tej kary nie przekracza zdaniem Sądu Okręgowego stopnia winy oskarżonego, mając na uwadze jego dotychczasową karalność i prawidłowo realizuje cele zapobiegawcze w zakresie prewencji indywidualnej jak i ogólnej. Z tych też względów nie uznając zasadności zarzutów apelacji obrońcy oskarżonej, nie podzielając przytoczone na ich poparcie argumentów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. O kosztach postępowania orzeczono na postawie art. 636 § 1 kpk.